

Casse: Ved Endringsforslaget under Nr. 1 har jeg endeel Betænkkeligheder, der grunde sig paa flere forskjellige Hensyn. Jeg erkjender — og jeg vil sige: jeg erkjender naturligtvis —, at det i og for sig er fuldkommen rigtigt og i sin Orden, at den, der opretter et Testament og derved bestemmer, at hele hans Formue, eller en Deel af den, skal tilfalde en Person, som ikke har nogen i Lovgivningen grundet Ret til at være hans Arving, maa være berettiget til at bestemme, hvorledes det, han bortgiver, skal bestyres, og navnlig af hvem det skal forvaltes. Det er verpaa at Endringsforslaget under Nr. 1 gaaer ud. Det, jeg først skal anføre som et Hensyn, der gjør, at jeg nærer forskjellige Betænkkeligheder, er den Omstændighed, at man efter min Mening ikke vil kunne sige, at efter den bestaaende Lovgivning den, der opretter en testamentarisk Disposition, ikke skulde have Ret til at bestemme, at det, han bortgiver til en saadan umyndig Person, ikke skal komme ind under Overformynderiet. Jeg troer, at en rigtig Fortolkning af de mangfoldige Bestemmelser, vi have med Hensyn til alle disse Forhold, virkelig vil lede til, at en Testator maa være berettiget til, naar han gennem Testament af sin Formue bortgiver Noget til en Person, der ikke har den af den ærede Ordfører saakaldte „tungue Arveret“ — da at bestemme, at disse Midler ikke skulle gaae ind under Overformynderiet. Han maatte under alle Omstændigheder være berettiget til at indrette sin Disposition saaledes, at Bestemmelsen om, at de Midler, han bortgav til Denne eller Hiin, saaledes at de ikke skulde komme ind under Overformynderiet, i det enkelte Tilfælde gik over til at faae Characteren af en Betingelse, hvortil han havde knyttet den gjorte Disposition. Jeg troer, at man maa gaae ud fra, at en saadan Ret maa tilkomme ham. Jeg kan forøvrigt godt indsee, hvorfor Endringsforslaget er stillet af hele det ærede Udvalg og er tiltraadt af Justitsministeren, og jeg kan godt forklare mig, hvorfor man i alt

Fald ikke stærkt har henvendt Tanken paa dette Punkt. I det virkelige Liv pleier det nemlig at gaae saaledes, at et Testament oprettes, at Boet kommer under den vedkommende Stiftesforvalters Behandling, at Folk ikke have gjort sig nogen Forestilling om eller i alt Fald ikke have haft nogen særdeles Tilskyndelse til at træffe nogen Bestemmelse af den heromhandlede Art, og Midlerne gaae da ad den sædvanlige Stiftesforvaltningsgang over i Overformynderiet. Jeg troer, at denne Besværelse for Udarvingernes Vedkommende ligger noget nær ved den Afgang, en Mand har til at sætte de Midler, han bortgiver, fast, saa at de Paagjældende kun skulle være berettigede til at oppebære Renterne deraf, enten for Livstid eller for en bestemt Tid. Med Hensyn til saadanne Tilfælde forekommer det mig ogsaa, at man har en stærk Paaviisning i vor gjældende Arvelov af 21de Mai 1845; thi naar en Paragraph i denne — jeg troer, at det er § 28 — fastsætter, at en Arveløber har Afgang til at kunne sætte Pengene fast for sine Børn, og naar der saa indskydes den Bemærkning, at Cancelliet skal sørge for, at Midlerne behørigt sikkes, forsaavidt der maatte være Grund til at tilstede, at de undrages fra Indsættelsen i Overformynderiet, saa er dette ogsaa en Henviisning til, at Reglerne for den bundne Overgang til Overformynderierne er Noget, der nærmest knytter sig til Livsarvingernes Forhold, men at man ikke tør gaae ud fra, at en Mand ikke ellers skulde kunne tage en saadan Bestemmelse gennem sit Testament. Dette er et Synspunkt, hvorfra jeg har Betænkkelighed ved at gaae ind paa dette Endringsforslag, fordi det i alt Fald staaer for mig, som det ikke vilde være heldigt gennem en Lov som denne, saa lidet som gennem nogen anden Lov, naar den omhandler lignende Forhold, at optage en Bestemmelse, der maa ske allerede maatte ansees for tilstrækkelig hjemlet i den gjældende Lovgivning. Nu kunde man vel sige, at den i alt Fald ikke gjør nogen Skade. Skulde en saadan Ret allerede